

[18-05-2013]

Twee sneetjes hesp

Jos verloor zijn Maria. Een jaar geleden. Aan darmkanker.

“Zorg goed voor uzelf,” zei ze nog op het einde. Zijn Maria. Ze was een goed mens.

Jos verzorgde zich niet meer en scharrelde maar wat rond. Hij liep verloren tussen zijn bed en de zetel. Het arsenaal pillen dat zijn arts hem voorschreef, bleef onaangeroerd. Hij had er de moed niet voor. Steeds opnieuw tellen. Blauwe, witte, roze pilletjes. Zijn bloeddruk schoot de hoogte in en zijn suiker was niet meer in balans. Hij zweette en pufte sloffend rond. Hij voelde zich leeg van binnen. Een tachtig jaar oude ruïne.

Het onderhoud van zijn huisje vergde een bovenmenselijke inspanning. Hij werd er mistroostig van. Het ontbrak hem aan kracht. Een mens alleen maakt niet veel vuil. Hij modderde maar wat aan. Deed de vaat als hij een bord of bestek nodig had.

Zijn dochter haalde om de twee weken de was op. Hij werkte haar altijd snel de deur uit. Haar commentaar verdroeg hij niet.

Het verdriet knaagde. Een rat die zijn hart weg wrat.

Het hoogtepunt van de dag, was zijn uitstapje naar de superette verderop in de straat. Hij wrikte zijn gezwollen voeten in oude sportschoenen. Zijn grijze haren bond hij met een elastiekje bijeen in zijn nek.

De krant en een klein brood. Een zoetigheidje voor 's namiddags. Hij wrong zijn honderdtwintig kilo tussen de rekken. Langzaam, schuifelend. Zodat hij niets omver zou stoten. Twee sneetjes hesp aan de toog van de charcuterie. Een dagelijks ritueel.

“Dag Jos, zoals gewoonlijk?” vroeg Janine.

“Ja kind, zoals gewoonlijk,” knikte Jos.

Een ouder dametje was in de weer met volle schotels.

“Ik zie dat je een nieuw hulpje hebt,” polste hij.

“Dat is Maria. Ze komt uit Polen. Hoe ze in ons dorp gesukkeld is, weet ik niet. Ze spreekt amper Vlaams. Maar mij hoor je niet klagen. Ze is snel en proper,” antwoordde Janine.

De volgende dag was Maria er weer. En ook de rest van de week. Omdat ze betrouwbaar was, mocht ze stilaan de klanten bedienen.

“Skelleke eps, menier Jos?” Ze leerde snel, Maria van Polen.

Jos mocht haar wel. Ze was klein en vinnig. Sportief gekleed. Een frisse blos op haar rond gezicht. Een kort geknipt jongenskopje. Haar glimlach deed hem vaag aan zijn Maria denken. Maar ze was jonger. Veel jonger. Hooguit vijfenzestig.

“Janine, zou Maria bij mij thuis een paar uurtjes kunnen helpen in het huishouden? Misschien eens per week? Een man alleen... je begrijpt wel,” stotterde Jos, vuurrood tot in zijn haarwortels. Hij had drie dagen geoefend op die paar zinnen.

Maria van Polen kwam op een zondagmorgen. Ze verveelde zich toch maar in haar flatje, beweerde ze.

Voor Jos werd de zondag een hoogdag. Zijn huisje blonk, zijn avondmaal werd vers gekookt. Om de nagedachtenis aan zijn vrouw in ere te houden, noemde hij haar Mariake. De schat van Polen.

Elke morgen nam hij een douche. Hij scheerde zich en trok een schoon overhemd aan. In de superette bestelde hij naast de hesp ook andere charcuterie. Zonder morren liet hij gehaaste klanten voorgaan. Hij schepte er plezier in Mariake gade te slaan.

“Tot morgen, menier Jos,” knipoogde ze.

Jos werd opgenomen in het ziekenhuis. Vanwege zijn verwaarloosde suikerspiegel.
“Als je zo verder gaat, zal ik je teen moeten amputeren,” waarschuwde de arts hem. “Neem je medicatie en verzorg je, man.”
Mariake kwam hem bezoeken. Ze bracht een propere pyjama mee en een fles Poolse wodka.
“Niet goed menier Jos altijd alleen,” berispte ze hem.

Maria van Polen woont nu bij Jos. Hij verjoeg de knagende rat. In zijn hart maakte hij een plaatsje vrij. Voor zijn Mariake.
Ze knipt zijn haar en zijn teennagels. Samen maken ze wandelingen in de straat. 's Morgens legt ze zijn pillen klaar. De kleuren gesorteerd in een doosje.
Uit de superette brengt ze elke middag twee sneetjes hesp mee.

Mieke Vandromme